1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag, 26 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Cts. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Cts. behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 14. Junij. De onlusten der wevers in het Silezische gebergte zijn zoo goed als geëindigd, daar thans eene aanzienlijke krijgsmagt zich op het tooneel der beklagenswaardige ongeregeldheden bevindt, de schuldigen, echter, gedeeltelijk in het gebergte gevlugt zijn, en, daar zij het hier niet kunnen uithouden, weldra weer naar hunne haardsteden zullen terugkeeren. Eigenlijk moet men de arme lieden beklagen die, in hunnen diepen nood en verbitterd door den hoon en de schraapzucht der rijke fabriekanten, zich zwaar aan de wet vergrepen hebben, welker gestrengheid hen nu treffen moet. Men verhaalt waarlijk ergerlijke omstandigheden, welke de verdrukking van den kant der fabriekanten en kooplieden vergezelden, en, wanneer de wet enkel hare geregtigheid eischt, zoo zal de vermelding en kennis daarvan de schuldigen minder schuldig doen voorkomen. Voor een geweven stuk van 120 ellen ontvingen de wevers ten laatste niet meer dan 18 silbergroschen, en onverbiddelijk werd hun van het karige loon afgetrokken indien er ook slechts het geringste op hun werk viel aan te merken. Bij gelegenheid, dat de werklieden aan eenen dezer dwingelanden, waaronder men er telt, die millionnairs zijn, al jammerende hunnen nood klaagden en betuigden, dat zij geen brood meer hadden, om in den honger hunner uitgeteerde kinderen te voorzien, antwoordde deze, « *dat zy dan mogten beproeven, hooi te eten; dit ware beterkoop.*" Hieruit en uit menige andere omstandigheid kan men zich de verbittering verklaren, welke langen tijd smeulde, doch eindelijk losbarstte. Eene daadzaak is het, dat geen der eigenlijke plunderaars iets medenam, zelfs het geld, dat men vond, bleef onaangeroerd, in zooverre het uit de vensters geworpen en het beneden door de vrouwen en kinderen opgeraapd werd. Bankbilletten van 60 en 100 th. en koopmansboeken ... verscheurd en verbrand. De menigte schreeuwde luid, dat zij enkel voornemens was, den rijken, trotschen man zoo arm te maken, als zij zelven waren, en daarom alleen staken zij ook de gebouwen in brand, opdat hij geene brandwaarborg-gelden zou erlangen. Wat moet er al niet in deze bergstreken voorgevallen zijn, om dit vreedzame, vlijtige en goedaardige volk tot zulk eenen graad van verregaanden haat te brengen! De overheids-personen, die aan de menigte de straffen der wet, gevangenis en tuchthuis voor oogen hielden, werden beantwoord en uit het veld geslagen met de woorden « *dat niemand daarvoor bevreesd was.*" In het tuchthuis, zeiden zij, kon niemand zoo veel dulden en lijden als zij, die dag en nacht vergingen van den honger, terwijl zij in het tuchthuis althans gevoed en gespijsd werden. Eene bevolking, welke zóóverre gekomen is, moet inderdaad schier de wet niet meer vreezen. Overigens heeft men veel door de vingers gezien en eene verschoonende wijze van rust- en orde-herstelling gevolgd. Nadat de soldaten eenmaal gevuurd hadden, trokken deze terug, opdat, door het aankomen van meerdere versterking, de opstand zonder verdere bloedstorting zou kunnen gedempt worden. Thans bevinden zich de hoogste ambtenaren der provincie en de prins van Pruissen ter plaatse der onlusten, om naar de ware oorzaak dier bedroevende voorvallen onderzoek te doen.

— Volgens eenige dagbladen heeft Petersburg 443,030 inwoners en Moskau 357,000, te zamen 800,000 zielen. Indien men deze opgave mag gelooven, zouden in beide deze hoofdsteden des Russischen rijks slechts 285,000 vrouwen zijn.

ENGELAND.

LONDEN, den 20. Junij. Het standbeeld van den Hertog *van Wellington* met het voetstuk kost 9000 pond sterling, welke door vrijwillige inschrijvingen zijn bijeengebragt. Het gouvernement heeft het metaal, dat 15000 pond sterling gekost heeft, gegeven. De krijgsman is voorgesteld in het gewaad dat hij in den slag van Waterloo droeg. Het standbeeld is het werk van den beeldhouwer Sir *Francis Chantrey*, die het vorige jaar is overleden. Een zijner beste leerlingen, de Heer *Weeks*, heeft er de laatste hand aan gelegd.

— Het verzoek om gratie van een' Engelsch regtsgeleerde, *Barmer* genoemd, welke te Londen veroordeeld is wegens het maken, in gemeenschap met eenen medecinae doctor, *Fletcher* geheeten, van vier valsche testamenten, is door de Koningin *Victoria* van de hand gewezen. Er is door het ministerie van binnenlandsche zaken bevel gegeven, om hen naar het eiland Norfolk te deporteren; in den tusschentijd waren zij altijd in de gevangenis van Newgate opgesloten. *Barmer* heeft het ambacht van kleermaker gekozen; men heeft hem in het kostuum der veroordeelden bezig gezien met broeken te naaijen, om zich eenige verligting te verschaffen met behulp van de geringe opbrengst zijns arbeids. Wat *Fletcher* aangaat, die de naald niet wist te hanteren, deze moest schors stampen; eene bezigheid, die zeer moeijelijk en gevaarlijk voor het gezigt is. De vrienden van de veroordeelden, hunne beste pogingen, om gratie te verkrijgen, mislukte ziende, hebben eene andere petitie ingediend, ten einde van den minister sir *James Graham* eenige verzachting van het lot der ongelukkigen te verkrijgen.

Het eiland Norfolk is van alle deportatieplaatsen die, bedenkt men het, het strengste is; men laat de veroordeelden minstens 6 bij elkander in eene cel slapen, alwaar zij met de beenen aan ééne en dezelfde keten zijn vastgehouden, die men spottenderwijze « den Siameeschen band" noemt; deze pijniging is erger dan de dood. Gewoonlijk krijgen dan ook diegene der gevangenen, welke zich gedurende eenen zekeren tijd goed gedragen, van het Gouvernement eene verligting, somtijds zelfs geheele kwijtschelding van straf.

— Het schip *Saladin*, kapitein *M'Kenzie*, is den 20. der vorige maand, op 90 mijlen oostwaarts van Hallifax, totaal verongelukt, terwijl de kapitein en zijne vrouw vermoord zijn gevonden. Een zwaar vermoeden heerscht dat de equipage deze misdaden gepleegd zou hebben, ten einde daardoor in het bezit der kostbare lading te geraken. De Admiraliteit heeft dien ten gevolge bevel tot de arrestatie dier manschap uitgevaardigd.

FRANKRIJK.

— Het kamp van de Moezel, bij Metz, is gereed tot ontvangst der troepen. Alle kampementstukken zijn nieuw. De tenten zijn veel verbeterd, niet alleen door vereenvoudiging, maar door het aanbrengen van luchtleiders (*ventilateurs*) eene soort van venster, hetwelk men naar goedvinden openen of sluiten kan, waardoor dus de lucht in de tent gezuiverd wordt; dit is een zeer groot voordeel voor de soldaten, die slechts ééne tent voor 16 man hebben. Alle tenten zijn 6 Ned. Ellen lang en 4 dito breed. Het kamp is ingerigt voor 35,000 man; hetzelve zal bestaan uit 15 reg. inf., 8 reg. kavalerie, 2 bat. jagers van Orleans, 8 batterijen rijdende artillerie en verscheidene kompagnien genie. Deze troepen worden van den 1. tot den 10. Julij in het kamp verwacht. De hertog *van Nemours* zal binnen kort met zijnen staf te Metz aankomen. Men zegt dat er groote spiegelgevechten in dit legerkamp zullen plaats hebben. Onder andere manoeuvres zal men ook het bestormen van eene stad simuleren. De nabijheid van Metz geeft tot deze wapenoefeningen eene zeer goede gelegenheid.

— Uit Toulon schrijft men, dat aldaar de grootste toebereidselen tegen Marokko worden gemaakt. Het 3. reg. bestemd om de arsenalen te bewaren, heeft een oorlogsbataillon van 700 man voor Algiers moeten leveren, hetwelk wordt ingescheept. De schepen *Triton*, *Jemmapes* en *Belle Poule* zullen zich bij de expeditie tegen Marokko voegen.

— Gisteren viel in de *rue des Fontaines du Temple* een jong werkman van een venster eener vierde verdieping. Daar hij geene teekenen van leven meer gaf, haastte men zich den commissaris van politie te roepen. Inmiddels had zich eene digte groep gevormd en toen de agenten binnen dezelve indrongen, vernamen zij, dat hunnen bijstand onnoodig was; tien minuten, na zijnen door onvoorzigtigheid veroorzaakten val was de jongeling weder opgestaan en had zich verwijderd, zeggende: ik heb geen tijd om den commissaris te wachten, ik moet naar mijn werk...... Zegt hem dat het mij spijt, hem verhinderd te hebben.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 20. Junij. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden heeft de Centrale Afdeeling verslag uitgebragt over het ontwerp van wet tot regeling van het gebruik van het batig slot der koloniale geldmiddelen over 1843. — De beraadslagingen over dat ontwerp worden bepaald op Zaturdag aanstaande, des morgens ten 11 ure.

Aan de orde van den dag zijn de beraadslagingen over het ontwerp van wet tot aflossing of verwisseling van nationale schuld.

De heer *Uytwerff Sterling* zegt dat, bij de beoordeeling van het tegenwoordig ontwerp, vooral in aanmerking moet genomen worden, of de tijd gunstig en de wijze geschikt is om, met hoop op een goed gevolg, tot het voorgestelde doel te geraken. Wat het eerste punt betreft, is de redenaar het met de Regering eens, dat thans, nu Nederland, op eene even merkwaardige als eervolle wijze, met de daad getoond heeft, wat het over heeft voor het behoud van het staatscrediet, het oogenblik daar is om tot den maatregel over te gaan. Wat het tweede punt betreft, ook dit, zoo als het bij art. 3 en 4 van het ontwerp wordt voorgesteld, kan zijne goedkeuring wegdragen. Reeds bij eene vorige gelegenheid heeft de redenaar zich voor soortgelijke renteverminderring verklaard. Hij acht het overbodig, die gronden thans te herhalen.

De heer *Thorbecke* geeft zijn leedwezen te kennen, dat het Gouvernement tot het nemen van besluiten, wegens eene zoogenaamde proef-conversie, is overgegaan. Daardoor is de wet overtreden, het oordeel der Kamer vooruit geloopen, en zij als het ware aan banden gelegd. De aflossing der 5 pCt. inschrijvingen behoorde, naar luid der wet van 1837, uit de gelden der uitgegevene 4 pCts. geschied te zijn. De Regering heeft uit de wet van 6. Maart jongstleden een regt ontleend, dat die wet haar niet gegeven had. Art. 16 dier wet stelde slechts een beginsel daar, dat bij eene volgende wet zou worden geregeld. Na de vaststelling der wet van 6. Maart mogt de Regering geen maatregel nemen, waardoor de vrijheid der Staten-Generaal werd belemmerd. Het geheele stelsel, dat de Regering tot verbetering van 's Lands finantiën op het oog had, vorderde de medewerking der Staten-Generaal. Er is ook gehandeld in strijd met art. 72 der Grondwet, volgens hetwelk de gedachten van den Raad van State hadden moeten worden ingewonnen en daarvan aan het hoofd der besluiten melding gemaakt had moeten zijn.

Alle deze redenen nopen hem dit voorstel af te keuren.

De heer *Schooneveld* herinnert, dat de leening dan tot stand is gekomen. Hoe die uitslag hem ook hebbe verrast, hij heeft hem nog meer verrukt. De Nederlandsche Natie heeft daardoor haren roem en haar crediet voor altijd gevestigd. Maar als de Natie zich zulke groote opofferingen getroost heeft, dan moeten twee zaken heilig wezen: in de eerste plaats, dat de gelden op de meest voordeelige wijze worden besteed, en ten andere, dat voor de toekomst alle maatregelen genomen worden, dat zoodanige opofferingen nimmer meer noodig zullen zijn.

De heer *van Rechteren* betreurt het niet, dat hij behoord heeft tot de tegenstanders van de voorleden jaar gevallen conversie-voordragt. Van hare afstemming hadden gewenschte heilzame gevolgen kunnen voortvloeijen bij een consequent gedrag der Vertegenwoordiging. Maar de spreker stelt zich niet verantwoordelijk voor de feilen, door anderen begaan. Overigens leed de vroegere conversiewet aan gebreken, die hij in der tijd betoogd heeft, en die haar onaannemelijk maakten. De hoofdgrond der verwerping was echter gemis aan vertrouwen bij hem op de Regering, die tot herstel van 's Lands zaken geene afdoende maatregelen scheen te willen nemen, en aan wie hij daarom de groote sommen, die de wet haar toestond, niet wilde verstrekken. Biedt de Regering hem, spreker, thans meer vertrouwen aan? Tot zijn leedwezen moet hij die vraag ontkennend beantwoorden. Het karakter van het Bestuur was en is het behoud van eene staatshuishouding, aan welke het verlies van de helft van het Rijk, de uitputting van het andere deel te wijten is, en die, zegt de spreker, den ondergang van het alom kwijnend Vaderland voorbereidt. Tot bedoeld behoud werden drukkende nieuwe middelen voorgeslagen; men deinsde niet terug om met de kinderen het erfdeel der ouderen te willen deelen, en een deel van de eigendommen der Natie af te vorderen. Toen eene begrooting over twee jaren van omtrent 70 millioen was vastgesteld, niet zijn aangewezen, beroemde zich het Bestuur de uiterste grens der bezuiniging te hebben bereikt. Maar bovendien werd eene verouderde wet, onder andere omstandigheden uitgevaardigd, en die zeven jaren lang had geslapen, opgedolven, waarbij aan het Bestuur in der tijd de bevoegdheid werd gegeven om een conversie van Oostindische losrenten in nieuwe 4 pCts. schuldbrieven daar te stellen. Bij koninklijk besluit van 23. April jongstleden werd aan die wet gevolg gegeven; beschikt tot bijbetaling f 57 per aandeel over de gelden der zoogenaamde vrijwillige leening, in strijd met de bepalingen der wet van Maart jongstleden, die, ingevolge art. 16, na betaling van in dat artikel genoemde onkosten, « geheel moet besteed worden tot aflossing van schulden van het Rijk, rentende 5 pCt." Onder die woorden kan de spreker de Oostindische leeningen, als zijnde schulden ten laste van de Oostindische bezittingen, niet begrijpen. Zoo doende deed men het besluiten-bestuur der vorige Regering herleven, misbruikende het zoo groote en buitengewone vertrouwen der 32 leden van deze Vergadering, weinige dagen te voren geschonken; men beschikte, buiten de medewerking der Wetgevende Magt, over de door de Natie zuur bijeengebragte gelden; liep vooruit op de vrije beraadslagingen dezer Kamer, betrekkelijk eene herhaaldelijk toegezegde conversie van staatsschulden; stuitte door eene eigenmagtige proefneming van het in circulatie brengen van 4 pCts. fondsen tegen 95 pCt. de rijzende beweging onzer 2½ en 3 pCts. effecten, die zoo volstrekt noodzakelijke was om eene meer uitgebreide conversie te doen gelukken, en toch, hoe voordeelig de aanbieding voor de speculanten der beurs mogt zijn, zag de Minister den maatregel mislukken. Op eene negotiatie van 35 millioen werd slechts voor 22 millioen ingeschreven. Hij zal alzoo tegen de wet stemmen.

De heer *Corver Hooft* behoudt zich zijne stem voor. Ook hij betuigt zijn leedwezen dat de Regering goedgevonden heeft, bij besluit, op den maatregel der conversie vooruit te loopen, en zich daarbij aan het oordeel der Kamer weinig te hebben laten gelegen liggen.

De heer *Luzac* had, na al het gebeurde, zoo gaarne gewenscht, een anderen toon te mogen aanslaan; te mogen loven en prijzen. Doch tot zijn diep leedwezen kan en mag hij dit niet.

De heer *van Dam van Isselt* herinnert aan de beraadslagingen die, nu ruim drie maanden geleden, gehouden zijn over een voorstel, dat de gemoederen der Nederlanders in beweging bragt, toen de meest inquisitoriale maatregelen kracht van wet hebben verkregen. Hij kan niet nalaten bij deze gelegenheid zijne hulde te brengen aan de gematigdheid der Natie, die de reeks van jammer en ellende, welke uit de ten uitvoerlegging der buitengewone belasting zou zijn voortgevloeid, aan den geboortegrond heeft afgewend. De Staten-Generaal, maar bovenal de Regering, zijn daarvoor aan de Natie dank verschuldigd. Een eerste gelukkig gevolg van dien maatregel is, dat men met kracht eene conversie kan beproeven. Wat het daartoe strekkend voorstel zelf aangaat, heeft hij vroe-

ger zijne meening over het wenschelijke, om de conversie in een 3 pCts. effect te beproeven, aan den dag gelegd. Sedert is hij in zijn gevoelen deswege al meer en meer versterkt. De conversie in 4 pCts., welke men goedgevonden heeft te beproeven, is niet gelukt. In dien stand van zaken vindt hij er groot bezwaar in, het eerste artikel der voordragt aan te nemen. De mogelijke aflossing van 80 millioen 2½ pCts. kan wel den prijs dier schuldbrieven verbeteren, maar die aflossing kan, zijns bedunkens, niet leiden tot eene vermindering van den standaard der rente, hetwelk nu toch het hoofddoel moet uitmaken. Buiten de voordragt zelve bestaan er bezwaren bij hem daartegen. Ook hij beschouwt namelijk de genomen conversie-besluiten voor onwettig, en ook dan zelfs, wanneer de maatregel volkomen ware gelukt, zou hij de onwettigheid der besluiten niet over het hoofd hebben mogen zien. In den aanvang zijner rede zeide hij, dat de Regering dank verschuldigd was aan de Natie. Hij houdt zich toch verzekerd, dat de uitvoering der belastingwet bij elke schrede moeijelijkheden zou hebben doen ontstaan. De Natie heeft den toestand der Regering gemakkelijk gemaakt. Het Bewind kan van zijne dankbaarheid doen blijken, door de wenschen van de Vertegenwoordigers des Volks, ten aanzien van de herziening der Grondwet, te verhooren. Daarbij had het de magt, om het gezag des Konings te vergrooten en de regten en vrijheden der burgers uit te breiden. Het is onstaatkundig, dat door de Regering geweigerd wordt aan dien algemeenen wensch te voldoen. Het geluk, het welzijn van het Koninklijk Huis, dat ons regeert, en van het Vaderland, kan daarvan afhankelijk zijn.

De heer *van Goltstein* meent, dat het door de Regering aangenomen en gevolgd wordende stelsel van behoud geen vertrouwen, geene ondersteuning verdient. De fraaije schildering van den finantiëlen toestand des Lands is niet overeenkomstig de waarheid. De Natie, die zich zulke zware offers getroost heeft, mag aanspraak maken, dat men haar die waarheid doe kennen. Om dit aan te toonen, herinnert de redenaar aan het niet vaststellen van de wet, houdende aanvulling der middelen over 1844 en 1845, zoodat die diensten voor alsnog ongeregeld gebleven zijn; aan de aangenomen wet tot de vernietiging en aflossing van schuldbrieven van het Amortisatie-Syndicaat, zonder dat de daartoe strekkende middelen zijn aangewezen; aan het verloren gaan van de inschrijvingen; aan het niet herzien van accijnswetten enz. Uit een en ander volgt, dat de raming aan de verwachting niet zal beantwoorden, dat er nieuwe teleurstellingen en misrekeningen zullen ontstaan en dat men, wil men te korten voorkomen, weldra tot nieuwe middelen zijne toevlugt zal moeten nemen. Bij dit alles voegt zich nu nog, dat de belastingen op hare tegenwoordige hoogte niet kunnen blijven bestaan, bij de steeds toenemende verarming der Natie; ook hieruit is derhalve vermindering van inkomsten te gemoet te zien. Daarentegen zullen meerdere uitgaven niet achterwege blijven. Een en ander noopt hem tegen dit ontwerp te stemmen.

De heer *Duymaer van Twist* zal voor het ontwerp stemmen.

De heer *Schoers van Harencarspel* zal zich almede met het voorstel vereenigen.

De heeren *Gouverneur* en *van Sasse van IJsselt* verklaren zich voor het ontwerp. Zij keuren de genomen besluiten af en houden die voor onwettig; maar zij meenen, dat het gevaarlijk zijn zou, om uit dezen hoofde een wetsontwerp af te keuren, waardoor de uitgaven van den Staat met ƒ 2.200.000 jaarlijks kunnen worden verminderd.

De heer *van Rosenthal* neemt de voordragt niet aan. Behalve onderscheiden bedenkingen tegen het ontwerp zelf, kan hij er niet toe medewerken om, door eene aanneming daarvan, eene goedkeuring aan de onwettige besluiten te geven.

De heer *Bruce* stemt voor het ontwerp, maar wil niet geacht worden de wettigheid van de genomen besluiten te erkennen, die hij, immers ten deele, als onwettig beschouwt. Maar hij zou eene verwerping van het voorstel hoogst onvoorzigtig en gevaarlijk achten. Immers welligt daardoor kan men het voordeel van ƒ 2.200.000 op het spel zetten. Men wil algemeen vermindering van uitgaven. Zonderling zou het zijn, wanneer men eene voordragt, die daartoe krachtdadig kan bijdragen, zou afstemmen. Wanneer de finantien van den Staat zullen zijn hersteld, dan kan men aan eene Grondwetsherziening arbeiden.

Het vervolg der beraadslagingen is bepaald op morgen Vrijdag ochtend, ten elf ure; zullende Z. Exc. de Minister van Finantien alsdan het eerst het woord voeren. Er zijn geene redenaars meer ingeschreven. Men verwacht dat de beraadslagingen morgen zullen afloopen.

'sGRAVENHAGE, den 21. Junij. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden heeft Z. Exc. de Minister van Finantien het wets-ontwerp, wegens de aflossing of verwisseling van nationale schuld, breedvoerig verdedigd.

Ten slotte verklaarde de Minister dat door de Regering niets zou worden verzuimd om de uitvoering der wet zoo voordeelig mogelijk voor den Lande te doen uitloopen, en gaf Z. Exc. de hoop te kennen, dat men later met blijmoedige dankbaarheid zou terugzien op den, naar hij zich vleide, thans vast te stellen maatregel.

De heeren *van Dam van Isselt*, *Luzac*, *Thorbecke* en *Duymaer van Twist* hebben den Minister beantwoord, en de gisteren door hen ontwikkelde gevoelens nader ontvouwd.

De heer *Warin* verklaarde, dat het de laatste keer zou zijn, dat hij in de Vergadering het woord voerde, omdat zijn ouderdom hem niet toeliet, langer de betrekking van Lid der Kamer te vervullen. Hij zou derhalve de Staten van Noord-Holland verzoeken, dat zij, bij de aanstaande verkiezingen, geen acht op hem zouden slaan. — Inzonderheid toonde hij aan, dat het voordeeliger was, met den eersten termijn der Belgische inschrijvingen 5 pCts. dan 2½ pCts. schuldbrieven af te lossen. — Uit hetgene de Minister betrekkelijk het muntwezen gezegd had, leidde de spreker af, dat er nog andere middelen waren, welke aan de Staten-Generaal nog onbekend gebleven zijn. Ook hij verlangt in menig opzigt de herziening der Grondwet. Vooral dringt hij op de ontbinding der Tweede Kamer aan. Maar bovenal verlangt hij eene stipte opvolging der Grondwet, zoo lang die ongewijzigd bestaat. Eindelijk hoopt hij, dat de Regering aan de waarschuwingen van velen gehoor verleenen zal. Had zij dit vroeger in menig opzigt gedaan, het ware voorzeker het geweest.

De heeren *de Man* en *van Panhuys* hebben verklaard dat zij voor het ontwerp zullen stemmen, maar daardoor in geenen deele geacht willen worden hunne goedkeuring te hechten aan de in April genomen besluiten, welke door den eersten voor onwettig, onvoorzigtig en nadeelig, en door beiden voor onstaatkundig worden gehouden.

Hierna gaat men tot stemming over.

Tegen hebben gestemd de heeren *Verwey-Méjan*, *van Dam van Isselt*, *Romme*, *Warin*, *Schoonevéld*, *Luzac*, *van Heloma*, *van Rosenthal*, *Thorbecke*, *Kniphorst*, *van Goltstein*, *van Rechteren*, *Mutsaers* en *Anemaet*.

Met algemeene stemmen is voorts aangenomen het ontwerp nopens het zegel van certificaten van de nationale schuld.

De Vergadering is tot morgen ochtend ten 10 ure gescheiden.

'sGRAVENHAGE, den 22. Junij. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden, is beraadslaagd over het ontwerp van wet, betreffende de regeling van het koloniaal batig slot over 1843.

Na eenige discussien, is men ter stemming overgegaan, en is het wetsontwerp aangenomen, met eene meerderheid van 43 tegen 9 stemmen. Tegen hebben gestemd de heeren: *van Rechteren*, *Duymaer van Twist*, *Gouverneur*, *van Goltstein*, *Tresling*, *van Panhuys*, *van Rosenthal*, *van Dam van Isselt* en *Luzac*.

Op voorstel van de heeren *Duymaer van Twist* en *Luzac*, wordt besloten ook de rapporten der Staats-Commissie over 1841 en 1842 te doen drukken en ronddeelen.

De openbare Vergadering wordt daarna opgeheven en veranderd in eene met gesloten deuren. Met de zitting van heden zijn de werkzaamheden der Kamer voor dit jaar, naar men verneemt, afgeloopen.

ARNHEM, den 21. Junij. Was het ons eene aangename taak, twee jaren geleden, te kunnen melden, dat aan onzen landgenoot *L. Meyer*, zee-schilder, tegenwoordig te Parijs woonachtig, de buitengewone eer was te beurt gevallen van de groote gouden medaille voor een zeestuk op de groote tentoonstelling in de galerijen der Louvre te behalen, — thans doet het ons niet minder genoegen, te vernemen, dat deze verdienstelijken zeeschilder, die onzen nationalen roem in de kunst zoo luisterrijk handhaafde, wederom dit jaar door de Fransche jury bekroond werd, daar zij zijn ingezonden zeestuk de gouden medaille van de eerste klasse waardig keurde. Dit is te opmerkelijker als men nagaat, dat er slechts zes medailles voor ruim 3000 ten toon gestelde schilderijen uitgedeeld worden, waarvan ééne voor het vak der marine, en men dan nog in aanmerking neemt, dat de heer *Meyer*, vreemdeling in Frankrijk, voor de tweede maal de overwinning over *Gudin* en vele andere beroemde Fransche zee-schilders mogt behalen.

ROTTERDAM, den 21. Junij. Uit het bevorens opgegeven *twaalftal* van predikanten, is heden door den breeden kerkeraad der Nederduitsche Hervormde gemeente alhier het volgende *zestal* geformeerd: d.i. *J. F. Kuyper*, te Middelburg; *D. Pyzel*, te Dordrecht; *J. J. van Oosterzee*, theol. doct. te Alkmaar; *J. E. de Voogd*, te Nijmegen; *C. L. Jungius*, te Rijswijk, en *J. R. de Bruine*, te Vlissingen, de laatste bij overstemming tegen *G. L. van der Kuyp*, te Sliedrecht.

— De heer *Roberts*, drukker van het dagblad *Duché du Limbourg*, is vrijgesproken, en de heer *Quesne*, schrijver van eenige in genoemd dagblad geplaatste artikelen, is tot eene gevangenschap van drie maanden en eene boete van 500 gulden, met ontzegging van zijne burgerregten voor den tijd van vijf jaren, veroordeeld, benevens in de betaling der kosten van het regtsgeding.

Ingezonden Stukken.

Pekedim en Amarcalim te Amsterdam.

Het Committé van Pekedim en Amarcalim voor de armen-zaken van Palestina, gezeteld te Amsterdam, hetwelke wij reeds vergeten waren en tot deszelfs gewone rust en vrede teruggekeerd waanden, zondt heden ten dage weder een blaauwboekske rond: de Hoogduitsche vertaling van den laatsten zend-epistel. Het Committé begint zich inderdaad, door alle deze ongevergde manoeuvres, bespottelijk te maken, in zooverre het niet reeds sedert lang bespottelijk geworden is. Wanneer men zijnen mandataris een epistel zendt *in kriebel Hebreeuwsch*, en in een doolhof van Oostersche woorden-zwaai vervat, dan dient de zender, in goeden verstande, van het beginsel uit te gaan, dat de ontvanger genoegzaam met taal en stijl bekend is, om hetgeen men hem doet geworden, te lezen, te verstaan en zin en inhoud te begrijpen; daar nu het telkens nazenden van Hoogduitsche, niet zelden zeer onjuiste en ontrouwe vertalingen, grond oplevert tot de veronderstelling, dat het Committé de kriebel Hebreeuwsche boekskens *niet* voor de bevatting der ontvangers geschikt acht, blijft te regt de vraag over, waarom dat Committé niet onmiddellijk de Oostersche berigten bij vertaling mededeeld? en uit welken hoofde het altijd Duitsche en geen Hollandsche overzettingen levert? Uit welke loyale beurs worden toch, slag op slag, de drukkosten bestreden der medegedeelde stukken? Er zijn wel is waar drie Joodsche drukpersen te Amsterdam voorhanden; doch jaar in jaar uit, onder een legio nuttige en verdienstelijke werken voor godsdienst, onderwijs, opvoeding en wetenschap zweetende, ontbreekt het den eigenaren derzelve gewis aan tijd en gelegenheid, om zich met de Lehrensche blaauwboekskens onledig te houden, veel meer nog aan de lust zich tot kosteloozen of tegen matigen prijs bedongen arbeid, te verleenen. Zulke hooge uitgaven, telkens uit de *Erez Jisroyl's* kas te ligten, zou voorwaar tegen iedere verantwoordelijkheid strijdig en betaling van eigene fondsen der heilige geestdrift te veel gevergd zijn. Waartoe dienen toch al deze overvloedige en de reuk der heiligheid dragende vlugschriften? De zoogenaamde orthodoxe menigte leeft en sterft in het Lehreniaansche geloof, zoodat wanneer het Committé den logen eenmaal zoo verre dreef om dezen goeden lieden onder eede te verzekeren en te zweren dat men hun bedot en bij den neus had rondgeleid, zij het evenwel niet zouden willen gelooven; blaauwboekskens baten hier niets. Het is overigens van algemeene notoriteit dat het Committé den over hetzelve uitgesproken banvloek heeft doen opheffen; dat er gene toenadering tusschen het hoofd van hetzelve, met onderscheidene te Jeruzalem gevestigde en ontevreden geraakte groote binnen-, heeft plaats gehad, dat in het Oosterland vrede is gestichte vrede over gansch Israel; dat alles heeft het Committé reeds in het Hebreeuwsch verteld, noodeloos en overtollig komt ons dus daarvan de verduitsching voor. Nu ja, Lowenstein te Frankfort beweert dat het Committé tot het erlangen van den vrede aanzienlijke sommen heeft ten koste gelegd; Phillipson, de opper-rabbijn van Maagdenburg, rigt en tiert en dreigt Nunes als huichelaar aan de kaak te stellen, maar wie stoort zich aan, immers niemand, en wij gelooven het zeker niet. Men weet buitendien en men weet het uit echte, geloofwaardige bronnen, dat het Amsterdamsche Committé slechts van een klein deel, wij zeggen van een klein, zeer klein deel van Europa de considerabele som van ƒ 20,000, waarbij ƒ 2000 enkel van Amsterdam, ten behoeve der armen van vier Joodsche gemeenten in Palestina opgaart, en wij nemen deze ƒ 20,000 tot maatstaf, door een klein deel van Europa opgelegd, om de schatten te bevroeden welke jaar op jaar, van wege de Jodenmassa der geheele bekende wereldbol, tot het vermelde doel worden ten offer gebragt. Wij weten ook voor gewis en onfeilbaar zeker dat, bij gebrek eener Joodsche zieken-verpleging te Jeruzalem, door de machinatien der Engelsche missionarissen reeds tien Israeliten tot de Christelijke godsdienst zijn overgegaan. Wij weten dat Duitschland en Engeland reeds eene beduidende som heeft bijeengebragt om, trotsch het Amsterdamsche Committé en zijne anti-vrome inzigten, de leemten van zieken- en opvoedings-gestichten te Jeruzalem aan te vullen, en dat de Brunswijksche Rabbijnen-vergadering zich met deze, voor de lijdende menschheid zoo weldadige onderwerpen wel degelijk zal onledig houden. Wij weten nog andere dingen, maar er is iets hetgeen wij nog niet weten, en niet weten kunnen, dewijl het Committé opzettelijk ten achteren blijft om hetzelve mede te deelen; dat mysterie bestaat eigenlijk in de nominative lijst der geadministreerden van Koning Gagis, de vriend en handlanger van Lehren en zijne ambtgenooten, de nominative lijst van alle welke door gezegden Gagis, Primaat van Tzion, in het Oosterland bedeeld en beweldadigd worden, benevens het geldelijk bedrag hetwelk aan ieder, geregeld iedere maand, wordt uitgereikt. Zoodanig stuk heeft Gagis te Jeruzalem aan het Committé te Amsterdam toegezonden, opzettelijk toegezonden om door de drukpers, tot regtvaardiging van eene goede en onpartijdige verdeeling der armengelden, en tot vereerlijking van het Committé verbreid en algemeen bekend gemaakt te worden. Men leze slechts den epistel Aller (N°. 1) laatste bladzijde, 15e, 16e, 17e en 18e regel van onderen, de handteekeningen inbegrepen. Welke zijn de redenen die het Committé terug houden dat stuk openbaar te maken en aan deszelfs doel te doen beantwoorden? Oostersche zegswijzen en sobarristische tirades beteekenen hier zoo veel als niets; cijfers, cijfers heilige heeren doen meer af of zijn alleen afdoende. Tot zoolang gij deze nominative lijst welke ge van Gagis ontvingt niet wereldkundig maakt *en aan het verzoek des zenders het vereischte gevolg geeft*, roepen wij u onbeschroomd toe, dat gij daarvoor redenen hebt en dat gij met uwe blaauwboekskens afleiden wil en zand in de oogen werpt. Wij sommeren u dus het onderwerpelijke stuk ter kennisse uwer mandatarissen te brengen en hopen dat ge eene herhaalde aanvraag wel zult gelieven voor te komen.

Blaise.

MENGELINGEN.

ALLERLEI.

Horendragers. Wie die zijn, weet ieder; doch niet ieder kent den oorsprong dier benaming. Zij dagteekent van den Griekschen vorst Andronicus, die een groot vereerder van het vrouwelijk geslacht was. Elke vrouw, die hem behaagde, moest zijn eigendom worden, en daar hij bij zijne verkwisting nooit goud of zilver in voorraad had, om de woede der gekrenkte mannen te sussen, zocht hij hen, doorgaans te bevredigen door hun uitgestrekte jagtregten te verleenen. Wie deze erlangde, dien werden — gelijk bij ons de geoctroyeerden het Hollandsch schild met *Je Maintiendrai* aan hun huis spijkeren — als blijk hunner nieuw verkregen regten, groote hertshoornen boven de deur gehangen, en daar men de aanleiding tot zulk eene begunstiging onder het volk weldra leerde kennen, kwam gezegde spreekwijze al spoedig overal in zwang.

—

Een schilder leverde aan een buitenlandschen Prins eene verzameling van schilderijen, de kleederdragt van alle volken voorstellende. De Franschman was er voorgesteld in de hoogst eenvoudige tooi van onzen eersten vader, maar met eene menigte stukken goed onder den arm. Wat beteekent dit? vroeg de Prins. — Wel, antwoordde de schilder, dat zal ik u zeggen; — toen ik den Franschman schilderde, herinnerde ik mij wel de mode van den vorigen dag, maar ik wist die van het oogenblik niet. Ik heb hem dus maar goederen medegegeven, om er zich naar willekeur mede te kleeden.

—

De Advocaat-Generaal Talon, naar het paleis rijdende, sloeg zijn paard, dat stijgerde, op eene geweldige wijze. Bautru, die daar voorbij kwam, zeide: « Komaan, toon dat gij de wijsste zijt. — Talon werd boos en Bautru voegde er bij: « ik zeide het niet tegen u, maar tegen uw paard."

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 25. Junij. Sedert den 22 dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Die Hoffnung, O. H. Haak, Helsingborg, garst; de Vriendschap, G. D. Douwes, Memel, hout; St. Cloud, J. Davis, New-York, katoen en rijst; Louise, J. D. Busch, Alexandrie, stukgoed en zaad; Antwerpia, C. Claassen, Havannah, koffij; Transit, T. Smith, Liverpool, klipzout; Maria Wilhelmina, J. P. Niemann, Riga, vlas en zaad; Thornalder, E. Staije, Falmouth, huiden.

Voor Gend bestemd:

August, P. van den Kerkhoven, Liverpool, klipzout; Anna Maria, S. Aukijen, New-Castle, slijpsteen.

Voor Amsterdam bestemd:

Lamina, W. A. de Boer, Wismar, rogge.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Nuova Iberie, B. Prihone, Havannah; Elisa Emma, J. J. Schild, Riga; Liebau, A. Dijkema, St. Ubes, alle ballast.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEMEN.